

ΑΠΟΦΑΣΗ 23802/2009

Αριθμός κατάθεσης αίτησης 9069/2009

**ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ**

ΔΙΚΑΣΤΗΣ: Μαρί Δεργαζαριάν, Πρόεδρος Πρωτοδικών που ορίστηκε με κλήρωση σύμφωνα με τον νόμο.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: δεν ορίστηκε

ΔΗΜΟΣΙΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ: 30-6-2009

ΑΙΤΟΥΝΤΕΣ: 1) Ο Αστικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΔΙΟΝΥΣΟΣ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝ. Π.Ε» με έδρα την Αθήνα, νομίμως εκπροσωπούμενος από την Πρόεδρό του Μάρθα Καραγιάννη, 2) Ο Αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία "ΑΠΟΛΛΩΝ -ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε", που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 3) Ο Αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία ΕΡΑΤΩ -ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε", που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, και 4) Η Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ», με το διακριτικό τίτλο GRAMMO που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, παραστάθηκαν δε δια του πληρεξουσίου τους Δικηγόρου Γρηγορίου Τρικούκη (ΑΜ 4702).

ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ: Η εδρεύουσα στη ομόρρυθμη εταιρία με την επωνυμία «.....», ιδιοκτήτρια του Ξενοδοχείου με τον τίτλο «.....» η οποία εκπροσωπείται νόμιμα, παραστάθηκε δε στο Δικαστήριο ο νόμιμος εκπρόσωπος αυτής μετά του πληρεξουσίου του Δικηγόρου Θωμά Πετρίδη (.....).

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ ΑΙΤΗΣΕΩΣ: 5-3-2009.

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΣ ΑΙΤΗΣΕΩΣ: 9069/2009.

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΔΙΚΗΣ: καταβολή συγγενικών δικαιωμάτων. Η συζήτηση έγινε δημόσια στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αυτού.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Από τις διατάξεις του ογδού κεφαλαίου (που περιλαμβάνει τα άρθρα 46-53) του Ν. 2121/1993 «περί πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων», όπως αυτός ήδη ισχύει μετά τον Ν. 3057/2002, ο οποίος εκδόθηκε προς εναρμόνιση με την οδηγία 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001, «για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και των συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας και άλλες διατάξεις», προκύπτει ότι τα συγγενικά δικαιώματα των ερμηνευτών ή των εκτελεστών καλλιτεχνών που αναγνωρίζονται από τον Ν. 2121/1993 και παρέχουν στον δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. του νόμου αυτού, αποσκοπούν στην αποτροπή χρήσεως της ερμηνείας ή της εκτελέσεως, πέρα από αυτές που έχουν συμφωνηθεί με τη σύμβαση, που με ποινή ακυρότητας εγγράφως (άρθρ.14 του ως άνω νόμου), ανάμεσα στον ερμηνευτή, στον εκτελεστή καλλιτέχνη και τον παραγωγό του υλικού φορέα εικόνας ή ήχου και εικόνας, παρέχεται από τον πρώτο στο δεύτερο η άδεια για την εγγραφή της ερμηνείας ή εκτελέσεως, την

αναπαραγωγή και την εκμετάλλευσή της. Με τις παραπάνω διατάξεις νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες («εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες μ' αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν, όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Τα δικαιώματα αυτά προστατεύονται από ένα πλέγμα προληπτικών μέτρων και κυρώσεων (άρθρο 65), που έχουν σχετική αυτοτέλεια και μπορούν να λειτουργήσουν χωρίς άμεση προσφυγή στις γενικές διατάξεις του ΑΚ, οι οποίες μόνο συμπληρωματικά θα τύχουν εφαρμογής (ΕφαΘ 1388/2000 Δνη 41, 408). Εξάλλου το άρθρο 47 του ίδιου νόμου, όπως αυτό τροποποιήθηκε με το Ν.3057/2002, ρυθμίζει και τα δικαιώματα των παραγωγών υλικών φορέων ήχου, εικόνας ή ήχου και εικόνας, που τέτοιοι νοούνται, κατά τη διάταξη της παραγράφου 3 του εν λόγω άρθρου, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα, με πρωτοβουλία και ευθύνη των οποίων πραγματοποιήθηκε η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνον, ή η πρώτη εγγραφή σειράς εικόνων, με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής, ο δικαιούχος έχει μόνον το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Στο άρθρο 49 του νόμου αυτού, όπως τροποποιήθηκε από το Ν.3057/2002, καθιερώνεται δικαίωμα εύλογης αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, και συγκεκριμένα ορίζεται ότι : «1. Όταν υλικός φορέας ήχου, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή τους και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής της καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. 2...3. Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή των εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. 4. Οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν δικαίωμα εύλογης αμοιβής για τη ραδιοτηλεοπτική αναμετάδοση της ερμηνείας ή της εκτέλεσής τους που μεταδίδεται ραδιοτηλεοπτικά. Το δικαίωμα εύλογης αμοιβής που προβλέπεται από την παρούσα παράγραφο είναι ανεκχώρητο και είναι δυνατή μόνο η ανάθεση της εισπραξής και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης κατά τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 58 του παρόντος νόμου. 5. Όταν υλικός φορέας εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στους υλικούς αυτούς φορείς. Κατά τα λοιπά εφαρμόζεται η παράγραφος 1 εδ. β', γ', δ' και ε', καθώς και οι παράγραφοι 2 και 4 του παρόντος άρθρου». Εξάλλου σύμφωνα με τη παράγραφο 2 του άρθρου 3 του ίδιου ανωτέρω νόμου «Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του

έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξάρτητα αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Από όλες τις ανωτέρω διατάξεις σαφώς προκύπτει, ότι ο κατ' αρχήν σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης είναι η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες στα σπίτια τους ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Γι' αυτήν τη χρήση έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματά (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση όμως που υπάρχει δημόσια χρήση, εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής. Από την ως άνω διάταξη (άρθρ.3 παρ. 2) καθίστανται σαφές, ότι βασική προϋπόθεση της δημόσιας εκτέλεσης, χρήσης ή παρουσίας είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων, που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την έννοια του «κοινού» (καθαρά ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας) και η παρουσίαση να προορίζεται γι' αυτό. Υπό την έννοια της ως άνω διατάξεως είναι προφανές ότι το κρίσιμο στοιχείο σχετικά με τον δημόσιο χαρακτήρα της χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίας του έργου, είναι αν γίνεται κάτω από συνθήκες, που το κάνουν προσιτό στο «κοινό» με την ως άνω έννοια (ΑΠ 907/2003 ΕΛΔνη 44, 1481). Απαιτείται, δηλαδή, η ύπαρξη πράξης, με τη οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε «αόριστο αριθμό προσώπων», τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτέλεσεως», κατά τον ορισμό του άρθρου 3 παρ.2 του Ν.2121/93. Η έννοια δε της «προσιτότητας» συμπεριλαμβάνει, όχι μόνο, το ότι το έργο μπορεί να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων, αλλά και προεχόντως μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά τον Ν.2121/93, όταν ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, χωρίς αυτό να γίνεται τυχαία (ΑΠ 820/2003 Ποιν.Δ.2003, 1070, με παρατηρήσεις Γ. Νουντιάλη), αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών. Συνεπώς, όταν ο λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής με τη χρήση ενός κεντρικού-διανεμητικού δέκτη (π.χ. κεραιάς), τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτές, γίνεται μεσάζων, ώστε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλα, πλην του ίδιου, πρόσωπα και συγκεκριμένα από πρόσωπα με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς, ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντός του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά για μια άλλη ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα, αντιληπτό από άλλο κοινό, στο οποίο δεν είχε αποβλέψει ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς διακίνηση. Η πράξη αυτή συνιστά, πλέον, δημόσια εκτέλεση του έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό από τη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια γι' αυτήν (δημόσια εκτέλεση) να απαιτείται άδεια του δημιουργού και να δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής. Σύμφωνα μ' όλα τα παραπάνω, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών, μέσα σε μια επιχείρηση, ενώπιον του κοινού (των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων, εφόσον δεν υπάρχει μεταξύ αυτών και του επιχειρηματία οικογενειακός ή άμεσος κοινωνικός δεσμός), από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόρασης, εγκατεστημένου μόνιμα ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, όπως η μετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών στα δωμάτια επιχείρησης ξενοδοχείου από δέκτες που υπάρχουν σ' αυτά, μέσω κεντρικής κεραιάς που εξυπηρετεί όλο το κτίριο, αποτελεί νέα χρήση, ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή

αμοιβής (βλ. γι' όλα αυτά, Κουμάντο, Πνευματική Ιδιοκτησία εκδ. 2002, 217, με παραπομπές και στις αντίθετες απόψεις, Καλλίνικο, Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενή Δικαιώματα, εκδ.2000, σελ. 112, Κοτσίρη, στο άρθρο του «Αναμετάδοση ραδιοηλεκτρονικών εκπομπών ως χωριστή μορφή δημόσιας εκτέλεσης» ΕΕμπΔ 2002/251, μετά από προγενέστερες στο «Δίκαιο Πνευματικής Ιδιοκτησίας» εκδ.1999, σελ.134, επιφυλάξεις του, που άπτονταν κυρίως του - θέματος της επιλογής ή μη της αναμεταδοτέας ύλης από τον ξενοδόχο, το οποίο είχε τεθεί και από τις προηγηθείσες όμως του νόμου 2121/1993 αποφάσεις, όπως ΑΠ 61/1981 ΠΧρ ΑΑ/443, ΑΠ 135/82 ΕΕμπΔ ΛΔ/684, βλ. σχετικά και παλαιότερη γνωμοδότηση Ασπρογέρακα-Γρίβα, με τις εκεί παραπομπές στις αντίθετες 47/1995 και 67230/76 διατάξεις του Εισαγγελέως Πρωτοδικών Αθηνών, καθώς και την αντίθετη με τα παραπάνω, συνταχθείσα πριν την ψήφιση του ανωτέρω νόμου, από 4-2-1993 γνωμοδότηση Δ. Τσάτσου και Α. Λοβέρδου). Τέλος, πρόσφατα, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 7-12-2006, στην υπόθεση 00306/05, αποφαινόμενο για το προδικαστικό ερώτημα που υπέβαλε σ' αυτό το Δικαστήριο της Βαρκελώνης της Ισπανίας «Audiencia Provincial de Barcelona» (με απόφασή του της 7ης Ιουνίου 2005), ως προς την ερμηνεία του άρθρου 3 παρ. 1 της οδηγίας 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22ας Μαΐου 2001, που ανέκυψε στο πλαίσιο δίκης μεταξύ των διαδίκων «Sociedad General de Autores y Editores de Espana» και της «Rafael Hoteles S.A.», αποφάνθηκε μεταξύ των άλλων στη συναφή απόφασή του (βλ. αυτή δημοσιευμένη στην ΤραπΝομΠληρ ΝΟΜΟΣ) και τα ακόλουθα «.... η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεόρασης σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού, ασχέτως της τεχνικής μεταδόσεως του χρησιμοποιημένου σήματος, συνιστά πράξη παρουσιάσεως στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παράγραφος 1 της οδηγίας 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Ο ιδιωτικός χαρακτήρας των δωματίων ξενοδοχειακού συγκροτήματος δεν κωλύει το να αποτελεί η πράξη παρουσιάσεως έργου που πραγματοποιείται εκεί, μέσω συσκευών τηλεόρασης, πράξη παρουσιάσεως στο κοινό, υπό την έννοια του άρθρου 3 παράγραφος 1 της αυτής ως άνω οδηγίας 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου». Περαιτέρω, η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49 είναι ενιαία, με την έννοια ότι πληρώνεται μια φορά από τον χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δύο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας (παρ. 3. αρθρ. 49). Το ενιαίο της εύλογης αμοιβής σημαίνει ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής και για τις δυο κατηγορίες δικαιούχων με τη ίδια απόφαση και ότι δεν μπορεί να οριστεί χωριστά το ποσό αυτής για κάθε κατηγορία δικαιούχων και μάλιστα σε διαφορετικό ποσό από εκείνο που ορίζει ο νόμος, όχι όμως ότι καθιερώνεται το αδιαίρετο της αμοιβής, αφού ο ίδιος ο νόμος διαιρεί αυτήν και ορίζει το μέτρο που ανήκει σε κάθε δικαιούχο. Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής ανατίθεται υποχρεωτικά (αρθρ. 49 παρ.2) στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες. Αυτό γίνεται διότι η φύση των πραγμάτων καθιστά αναγκαία τη συλλογική διαχείριση, δεδομένου ότι η είσπραξη τέτοιου είδους αμοιβών ατομικά από τον δικαιούχο είναι πρακτικά ανέφικτη. Για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Το ότι η εύλογη αμοιβή καθορίζεται ενιαία για όλες τις κατηγορίες των δικαιούχων, δεν προϋποθέτει αναγκαία και την άσκηση της σχετικής αίτησης για τον καθορισμό της από όλους υποχρεωτικά τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιούχων αυτής, ιδιαίτερα για τον καθορισμό της από το δικαστήριο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (βλ. και Κουμάντο, Πνευματική Ιδιοκτησία, σελ. 153, 160, 190-191, Καλλίνικου, Τα θεμελιώδη θέματα του Ν. 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα, σελ. 39 επ.). Εξάλλου, ο νομοθέτης στο άρθρο 49 παρ, 1 του ως άνω νόμου, χρησιμοποιεί τον όρο «εύλογη» για να προσδιορίσει την αμοιβή που δικαιούνται οι ερμηνευτές ή οι εκτελεστές καλλιτέχνες ή οι παραγωγοί των

υλικών φορέων, για την πράξη της ραδιοτηλεοπτικής ή με άλλο τρόπο μετάδοσης και της παρουσίασης στο κοινό της εγγεγραμμένης σε υλικό φορέα ερμηνείας ή εκτελέσεώς τους. Το ύψος αυτής της εύλογης αμοιβής καθορίζει το δικαστήριο σε περίπτωση διαφωνίας των χρηστών και των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων. Όμως οι νόμοι 2121/93 και 3057/2002 που θεσπίζουν το δικαίωμα των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων για εύλογη αμοιβή και οι οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου 1992 και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν, αντίστοιχα, οι ως άνω νόμοι), δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής, ούτε καθορίζουν κριτήρια για τον καθορισμό της. Εξάλλου το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 6-2-2003, στην υπόθεση 245/00 (βλ. Αρμ.2003, 1699), αποφαινόμενο για το προδικαστικό ερώτημα του Δικαστηρίου Moge Raad det Nederlanden, ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8 παρ. 2 της ως άνω οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, που ανέκυψε στο πλαίσιο δίκης μεταξύ των διαδίκων SENIA (ιδρύματος για την εκμετάλλευση των συγγενικών δικαιωμάτων) και του L/OS (ιδρύματος ολλανδικής ραδιοτηλεόρασης), με αντικείμενο τον καθορισμό εύλογης αμοιβής, καταβαλλόμενης στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και στους παραγωγούς φωνογραφήματων για τη ραδιοφωνική ή τηλεοπτική μετάδοση των εν λόγω φωνογραφήματων, έκρινε ότι, ελλείψει κοινοτικού ορισμού της εύλογης αμοιβής, η έννοια αυτής πρέπει να αναλύεται από τον Εθνικό Δικαστή, με τον πλέον δυνατό ομοιόμορφο τρόπο στο έδαφος της κοινότητας, «υπό το φως των στόχων της 92/100 οδηγίας, όπως αυτοί προσδιορίζονται ιδίως με τις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας, ως ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγωγών φωνογραφήματων να εισπράττουν αμοιβή, λόγω της ραδιοφωνικής μεταδόσεως φωνογραφήματος και του συμφέροντος των τρίτων να μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικώς το εν λόγω φωνογράφημα υπό εύλογες προϋποθέσεις». Με την ίδια απόφαση κρίθηκε ότι η ανωτέρω οδηγία δεν απαγορεύει υπόδειγμα υπολογισμού της εύλογης αμοιβής, περιλαμβάνον μεταβλητούς και σταθερούς συντελεστές, στο μέτρο που το εν λόγω υπόδειγμα είναι ικανό να οδηγήσει στην επίτευξη κατάλληλης ισορροπίας μεταξύ των συμφερόντων των ως άνω ενδιαφερομένων. Συνεπώς, και στην υπό κρίση περίπτωση, ο καθορισμός του ύψους της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται οι ως άνω δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για την απλή - χωρίς τη χρησιμοποίηση υλικού φορέα - ραδιοτηλεοπτική μετάδοση της ερμηνείας ή της εκτέλεσής τους, που λαμβάνουν ραδιοτηλεοπτικά οι πελάτες των ξενοδοχείων («κοινό» υπό την προαναφερόμενη έννοια) από τις εγκαταστημένες στα δωμάτια τους συσκευές τηλεόρασης, τις οποίες αυτοί μπορούν κατά την κρίση τους να χρησιμοποιούν και, όπως προεκτέθηκε, συνιστά δημόσια εκτέλεση, με την έννοια του άρθρου 3 παρ. 2 του Ν.2121/93, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, που δίδει τον Ν. 2121/1993. Το Δικαστήριο θα καθορίσει το ύψος της εύλογης αμοιβής, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής και μεταξύ άλλων κριτηρίων που θα λάβει υπόψη του είναι η αξία της συγκεκριμένης χρήσης στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, ο αριθμός των δωματίων του ξενοδοχείου, ο δείκτης πληρότητας της προηγούμενης χρονιάς, η εμπορική ή η τουριστική κίνηση της περιοχής, στην οποία βρίσκεται το συγκεκριμένο ξενοδοχείο, σε σύγκριση με άλλες περιοχές, ο σκοπός για τον οποίο οι πελάτες διαμένουν στο ξενοδοχείο (αν, δηλαδή, πρόκειται για τουριστικό ή επαγγελματικό σκοπό), ο κατά μέσον όρος χρόνος διαμονής αυτών, η δυνατότητα (από απόψεως χρόνου, ενδιαφερόντων και κατανοήσεως της Ελληνικής γλώσσας) παρακολούθησης τηλεοπτικών εκπομπών και προγραμμάτων με έργα, ερμηνείες και παραγωγές των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, ο κατά μέσον όρο ημερήσιος χρόνος που οι κρατικοί και οι ιδιωτικοί τηλεοπτικοί σταθμοί καλύπτουν προγράμματα με τα ως άνω προστατευόμενα έργα, η έκταση της τηλεθέασής τους, οι συμβατικά

οριζόμενες αμοιβές σε θέματα συγγενικών δικαιωμάτων άλλων ξενοδοχείων, το ύψος της συμφωνημένης αμοιβής που καταβάλλει το ξενοδοχείο σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης πνευματικών δικαιωμάτων για τη δυνατότητα χρήσης των έργων, που προστατεύονται από το δίκαιο πνευματικής ιδιοκτησίας, από τους πελάτες του ξενοδοχείου κατά την παραμονή τους στα δωμάτια τους, καθώς και το ύψος της αμοιβής που καταβάλλονται σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συλλογικών δικαιωμάτων σε άλλα κράτη - μέλη της Ένωσης. Περαιτέρω, στο άρθρο 55 παρ. 2 του Ν. 2121/93 (το οποίο σύμφωνα με το άρθρο 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται αναλόγως και στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων), καθιερώνεται ένα τεκμήριο αναφορικά με τη νομιμοποίηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα μ' αυτό τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα, των οποίων τα πνευματικά δικαιώματα είτε μεταβιβάστηκαν σ' αυτούς από τους πνευματικούς δημιουργούς, είτε η εξουσία τους στηρίζεται σε πληρεξουσία αυτών και τούτο, χωρίς να χρειάζεται να διακρίνουν ποια είναι η σχέση που τους συνδέει με τους ως άνω δικαιούχους ή να απαιτείται να μνημονεύονται στα δικόγραφα των ασκούμενων από τους οργανισμούς αγωγών ή αιτήσεων για την παροχή δικαστικής προστασίας οι συμβάσεις εκμετάλλευσης ή άδειας και τέλος, χωρίς να απαιτείται να αποδείξουν τη νομιμοποίησή τους, αφού αρκεί να δηλώσουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα που τους έχει χορηγηθεί (ΑΠ 1637/2002 ΠοινΔνη 2003, 237), Το τεκμήριο είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκλησή του σε δίκη σε βάρος τρίτου προσώπου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς την άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλει την εύλογη αμοιβή, ο τρίτος αυτός μπορεί να αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη. Είναι προφανές ότι ο νομοθέτης για τη διευκόλυνση των εταιριών συλλογικής διαχείρισης δημιούργησε το ως άνω τεκμήριο για τη νομιμοποίηση των εταιριών προς παροχή δικαστικής προστασίας και την απόδειξή της, καθόσον η αναφορά, για την πληρότητα του δικογράφου, όλων των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, καθώς και των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, οι οποίοι έχουν αναθέσει στον οργανισμό τη διαχείριση εξουσιών που απορρέουν από το ένδικο περιουσιακό τους (συγγενικό) δικαίωμα, λόγω της πληθώρας τους, θα δημιουργούσε μεγάλες δυσκολίες στην αποτελεσματική προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων. Εξάλλου οι Οργανισμοί κατ' άρθρο 57 παρ.1 του ίδιου νόμου, δεν μπορούν, χωρίς να συντρέχει σπουδαίος λόγος, να αρνηθούν σε δημιουργό την ανάληψη της διαχείρισης ή της προστασίας των δικαιωμάτων του, που αποτελούν αντικείμενο της διαχείρισης των οργανισμών. Σημειωτέον ότι ο νομοθέτης για τη μεγαλύτερη διευκόλυνση των εταιριών συλλογικής διαχείρισης προβλέπει στο άρθρο 55 παρ. 3 του ανωτέρω νόμου ότι «για τη δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δημιουργών που προστατεύονται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών». Περαιτέρω, πρέπει να επισημανθεί ότι ο νομοθέτης με το άρθρο 44 παρ. 1 του ίδιου νόμου όρισε, κατ' αρχήν, τα ενδιαφερόμενα μέρη, ήτοι τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων και τους χρήστες, να καθορίσουν, με κοινή συμφωνία τους, το ύψος της εύλογης αμοιβής και μόνον σε περίπτωση διαφωνίας τους, ανέθεσε τον καθορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων της πληρωμής της στο Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ, στη συνέχεια, το αρμόδιο δικαστήριο είναι επιφορτισμένο να αποφανθεί οριστικά για την εν λόγω αμοιβή. Με τη διάταξη αυτή προσδιορίζεται ο δικαστικός τρόπος επιλύσεως της διαφοράς που ανακύπτει μεταξύ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών, σχετικά με το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους της πληρωμής της.

Έτσι εξασφαλίζεται ένα αποτελεσματικό σύστημα προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων, καθόσον η εφαρμογή της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων παρέχει τη δυνατότητα της ταχείας και προσωρινής ρύθμισης της εν λόγω διαφοράς, που συνεπάγεται την άρση των εμποδίων στη διακίνηση των πνευματικών έργων, έως ότου το αρμόδιο δικαστήριο αποφανθεί οριστικά για το ύψος της οφειλομένης από τους χρήστες εύλογης αμοιβής. Τούτο, ερμηνευόμενο υπό το φως των στόχων των προαναφερόμενων οδηγιών, συμβάλλει στην ανάπτυξη της πολιτιστικής δημιουργίας, αφού με την ταχεία, προσωρινή επίλυση των συγκεκριμένων διαφορών, εξασφαλίζεται η οικονομική αυτονομία και η αξιοπρέπεια των ερμηνευτών και των εκτελεστών καλλιτεχνών και συνεχίζονται οι σχετικές επενδύσεις των παραγωγών, που τους χρηματοδοτούν στις πολιτιστικές δημιουργίες τους. Είναι προφανές, όμως, ότι εν προκειμένω δεν πρόκειται περί ασφαλιστικού μέτρου, αλλά περί ρυθμιστικού μέτρου, εφαρμοζόμενων των διατάξεων των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρ. 686 επ. του ΚΠολΔ). Έτσι, για τον προσωρινό προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής, δεν προϋποτίθεται επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου που αποτελούν αναγκαία προϋπόθεση για τη λήψη κάθε ασφαλιστικού μέτρου. Περαιτέρω, ενόψει του ότι η αξίωση για εύλογη αμοιβή γεννάται αφότου το έργο έγινε αντικείμενο εκμετάλλευσης, χωρίς την απαιτούμενη άδεια, εναπόκειται στο Δικαστήριο (Μονομελές Πρωτοδικείο) να καθορίσει προσωρινά το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους της πληρωμής της (δηλαδή αν θα προκαταβληθεί, αν θα καταβάλλεται με δόσεις ή στο τέλος της χρήσης), έχοντας, πλέον, μετά τον εν λόγω δικαστικό προσδιορισμό, την εξουσία, δικάζοντας κατά την αυτή διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, να προχωρήσει και στην προσωρινή επιδίκαση της συγκεκριμένης απαιτήσεως, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 728 επ. του ΚΠολΔ, εφόσον βέβαια συντρέχουν οι κατά τη διάταξη του άρθρου 682 του ΚΠολΔ αναγκαίες προϋποθέσεις λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, αν, δηλαδή, συντρέχει επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου. Η αντίθετη άποψη δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στο Ν.2121/93 και στις διατάξεις των ασφαλιστικών μέτρων του ΚΠολΔ, αφού πρόκειται περί γεγεννημένης απαιτήσεως, η οποία μετά τον καθορισμό του ύψους της και των όρων της πληρωμής της είναι ορισμένη και, συνεπώς, συντρέχόντων και των προϋποθέσεων του άρθρου 682 του ΚΠολΔ, είναι δυνατή η λήψη ασφαλιστικών μέτρων, με τη μορφή της προσωρινής επιδίκασης απαιτήσεως, κατά τα άρθρα 728 επ. του ΚΠολΔ.

Στην προκείμενη περίπτωση οι αιτούντες, αστικοί μη κερδοσκοπικοί φορείς, εκθέτουν στην κρινόμενη αίτηση τους, ότι είναι οι μόνοι, νόμιμα, κατ' άρθρο 54 του Ν. 2121/93, συνεστημένοι αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων των Ελλήνων ηθοποιών, μουσικών, τραγουδιστών - ερμηνευτών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, αντίστοιχα. Ότι έχοντας τις προβλεπόμενες από τις σχετικές νομικές διατάξεις αρμοδιότητες, μεταξύ των οποίων τη' διαπραγμάτευση, είσπραξη, δικαστική διεκδίκηση και διανομή της προβλεπόμενης εύλογης αμοιβής των μελών τους, συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο δημοσίευσαν σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ν. 2121/1993 και με το οποίο προσδιόρισαν την εύλογη αμοιβή, όσον αφορά τους χρήστες-ξενοδόχους, σύμφωνα με το άρθρο 32 παρ. 1 περ. α, β του ίδιου νόμου, σε ορισμένο ποσό. Ότι στη συνέχεια κάλεσαν την καθ' ης, η οποία εκμεταλλεύεται το αναφερόμενο στην αίτηση ξενοδοχείο στην πόλη της, σε διαπραγμάτευση και υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή της νόμιμης, εύλογης, αμοιβής τους, πλην όμως αυτή αρνήθηκε. Με βάση τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά, όπως αναλυτικά περιγράφονται στο δικόγραφο, ζητούν, κατ' αρχήν, να καθορισθεί από το παρόν δικαστήριο η εύλογη και ενιαία αμοιβή που δικαιούνται να λάβουν οι παραπάνω αντιπροσωπευόμενες από τους ίδιους κατηγορίες καλλιτεχνών και παραγωγών, για τα έτη 2007 και 2008, από την καθ' ης, η οποία προβαίνει ανελλιπώς σε δημόσια παρουσίαση των έργων τους, με συσκευές ραδιοφώνων και τηλεοράσεων,

εγκατεστημένες σε κάθε δωμάτιο του ξενοδοχείου της, που προορίζονται να μεταδίδουν, καθημερινά, επί 24ώρου βάσεως σε αόριστο αριθμό προσώπων, ήτοι στους πελάτες της, οι οποίοι, κατ' αυτόν τον τρόπο, έχουν τη δυνατότητα πρόσβασης και χρήσης ραδιοτηλεοπτικών προγραμμάτων με ερμηνείες και παραγωγές των μελών τους, μεταδιδόμενων από τους κρατικούς και ιδιωτικούς ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς πανελληνίας εμβέλειας, καθόσον, παρά το γεγονός ότι η καθ' ης οχλήθηκε από τους αιτούντες, αρνείται να προσέλθει σε σχετική συμφωνία μαζί τους για τον καθορισμό του ύψους της επίμαχης εύλογης αμοιβής και την καταβολή της. Ότι η προσωρινή, εύλογη, ενιαία για όλους τους αμοιβή καθορίσθηκε για τα έτη 2007 και 2008, στο ποσό των 0,10 ευρώ ανά δωμάτιο, ημερησίως, δηλαδή 36,50 ευρώ ανά δωμάτιο και συνολικά για τα εκατόν τριάντα τρία (133) δωμάτια της καθ' ης, που διαθέτουν αντίστοιχες συσκευές (ραδιοφώνων και τηλεοράσεων) στο συνολικό ποσό των 4.854,50 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, ανερχόμενου σε 19%, με τον οποίο επιβαρύνονται μόνον οι υπό στοιχ. 2, 3 και 4 των αιτούντων. Επίσης, ζητούν να επιμερισθεί η εύλογη αμοιβή του παραπάνω χρονικού διαστήματος για κάθε κατηγορία που εκπροσωπείται απ' αυτούς, κατά τη μεταξύ τους συμφωνία και συγκεκριμένα, να προσδιορισθεί αυτή σε ποσοστό 50% της ως άνω αμοιβής για τους ηθοποιούς και από το υπόλοιπο 50% επ' αυτής, το 25% για τους παραγωγούς και το υπόλοιπο 25% εξ ημισείας για τους μουσικούς και τους τραγουδιστές (ποσοστό 12,5% για εκάστη κατηγορία), αντίστοιχα. Περαιτέρω, επικαλούμενοι επείγουσα περίπτωση, ζητούν να υποχρεωθεί η καθ' ης-ομόρρυθμη εταιρία να τους καταβάλει, προσωρινά, το ήμισυ της ανωτέρω αμοιβής, επιμεριζόμενη μεταξύ τους (για την κάθε κατηγορία εκάστου οργανισμού), κατά την αυτή ως άνω αναλογία και να καταδικασθεί η καθ' ης στη δικαστική τους δαπάνη.

Η κρινόμενη αίτηση με αυτό το περιεχόμενο παραδεκτά εισάγεται για να συζητηθεί, κατά την παρούσα διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με το άρθρο 49 παρ. 1 του Ν. 2121/93), ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, που είναι τοπικά και υλικά αρμόδιο να τη δικάσει. Είναι πλήρως ορισμένη, περιέχουσα, σύμφωνα και με όσα εκτενώς αναφέρονται στην προηγηθείσα νομική σκέψη, όλα τα αναγκαία για τη νομιμοποίηση των αιτούντων στοιχεία, αφού διαλαμβάνεται στο δικόγραφο της ότι οι αιτούντες, μετά τη νόμιμη σύσταση τους, κατά τις διατάξεις του Ν. 2121/93, διαχειρίζονται, ως μόνον αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί των κατηγοριών των δικαιούχων που εκπροσωπεί ο καθένας, με βάση το άρθρο 49 του παραπάνω νόμου, το περιουσιακό δικαίωμα των καλλιτεχνών και παραγωγών που κατονομάζονται στην αίτηση, για τον καθορισμό και την καταβολή της εύλογης αμοιβής τους, επικαλούμενοι, δηλαδή, το οριζόμενο στα άρθρα 55 παρ. 2 και 58 του Ν. 2121/93 τεκμήριο για όλα τα έργα των κατονομαζομένων στην αίτηση δικαιούχων, των οποίων γίνεται και δειγματοληπτική ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της. Εξάλλου, η κρινόμενη αίτηση, σύμφωνα και με όσα αναλυτικά διαλαμβάνονται στην προπαρατεθείσα μείζονα σκέψη, είναι νόμιμη, έχοντας στηριζόμενη στις προρρηθείσες διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ.1, 3, 32, 46, 47, 49 και 3, 54, 55, 56, 57 και 58 του Ν. 2121/93, όπως ισχύει σήμερα μετά τον ν. 3057/2002, καθώς και σ' αυτές των άρθρων 682 επ., 728 παρ. 1 περ. ζ', 729 παρ. 2, 191 παρ. 2 και 176 του ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με τις διατάξεις του άρθρου 5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992 «περί κυρώσεως της Διεθνούς Συμβάσεως της Ρώμης», με βάση τον οποίο κυρώθηκε από την Ελλάδα και κατέστη εσωτερικό δίκαιο η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961 «περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», του άρθρου 8 της προμνησθείσας οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου 1992 και του άρθρου 3 της ανωτέρω οδηγίας 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001. Επομένως, ενόψει των ανωτέρω, η ένδικη αίτηση πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω, για να κριθεί αν είναι βάσιμη και από ουσιαστική άποψη.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων και που εξετάσθηκαν ένορκα στο ακροατήριο και απ' όλα τα προσκομιζόμενα και επικαλούμενα από τους διαδίκους έγγραφα, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι αιτούντες, αστικοί συνεταιρισμοί οι τρεις πρώτοι, κατά σειρά και αστική εταιρία, η τέταρτη, αντίστοιχα, είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως και προστασίας συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων, που συστάθηκαν νόμιμα, κατά τους όρους του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993, έχοντας τις εκ του ιδίου νόμου προβλεπόμενες αρμοδιότητες και στους οποίους, όπως εγγράφως δηλώνουν, έχει ανατεθεί από τα μέλη τους, που είναι του μεν πρώτου ηθοποιοί, του δεύτερου μουσικοί, του τρίτου τραγουδιστές-ερμηνευτές και της τέταρτης δισκογραφικές εταιρίες-παραγωγοί υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, αντίστοιχα, η διαχείριση των συγγενικών δικαιωμάτων τους για το σύνολο των έργων τους, μεταξύ των οποίων η διαπραγμάτευση, συμφωνία, δικαστική επιδίωξη, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής τους, όπως προβλέπεται στην αναφερόμενη στην κατά τα άνω νομική σκέψη διάταξη του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993, όπως ισχύει σήμερα. Συγκεκριμένα, πιθανολογήθηκε ότι ο αριθμός των μελών κάθε αιτούντος είναι μεγάλος και ικανός να θεωρηθεί, ενόψει, του ότι υπερκαλύπτει το ελάχιστο της αντιπροσωπευτικότητας εκάστης κατηγορίας δικαιούχων, για την οποία ενεργούν, αντίστοιχα, ότι αντιπροσωπεύουν την πλειονότητα αυτών και συνεπώς έχουν κατά τεκμήριο (άρθρο 55 παρ. 2 του Ν 2121/93), την αρμοδιότητα διαχείρισης και προστασίας όλων των έργων, όλων των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που ανήκουν στις προαναφερόμενες κατηγορίες. Συνακόλουθα δε, κατά τα αναφερόμενα σχετικά στην προηγηθείσα νομική σκέψη της παρούσας, σύμφωνα με τα άρθρα 55 παρ. 2 και 58 του Ν. 2121/1993, νομιμοποιούνται για την προκειμένη δικαστική επιδίωξη του καθορισμού και της επιδίκασης της εύλογης και ενιαίας αμοιβής. Εξάλλου, η καθ' ης ομόρρυθμη εταιρία, διατηρεί και εκμεταλλεύεται το υπό τον διακριτικό τίτλο «.....» ξενοδοχείο, που βρίσκεται στην, ανήκει στην κατηγορία των τριών αστέρων και διαθέτει ... (...) δωμάτια. Η καθ' ης, για την ψυχαγωγία των πελατών της, έχει εγκαταστήσει σε όλα τα ως άνω δωμάτια του ξενοδοχείου της δέκτες ραδιοφώνου και τηλεοράσεως και έτσι παρέχεται στους πελάτες της - ένοικους των δωματίων της η δυνατότητα να έχουν πρόσβαση και να παρακολουθούν όλα τα τηλεοπτικά προγράμματα όλων των ραδιοτηλεοπτικών σταθμών της χώρας. Οι ως άνω δέκτες που έχει εγκαταστήσει η καθ' ης σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου της συνδέονται με τους αντίστοιχους δικούς της κεντρικούς διανεμητικούς δέκτες (κεντρικές κεραιές), οι οποίοι λαμβάνουν τα ραδιοτηλεοπτικά προγράμματα των κρατικών και ιδιωτικών ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών σταθμών, που μεταδίδονται στην ελληνική επικράτεια. Ερμηνείες, έργα και παραγωγές που διαχειρίζονται και προστατεύουν οι αιτούντες οργανισμοί μεταδίδονταν καθημερινά καθόλο το επίδικο χρονικό διάστημα από 1-1-2007 έως 31-12-2008, απ' όλους τους κρατικούς και ιδιωτικούς ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς της χώρας, καλύπτοντας ημερησίως μεγάλο ραδιοφωνικό και τηλεοπτικό χρόνο. Ενόψει τούτου και λαμβάνοντας υπόψη και τον μεγάλο αριθμό των λειτουργούντων, με πανελλήνια εμβέλεια, κατά τα παραπάνω έτη, ραδιοτηλεοπτικών σταθμών, η ραδιοφωνική και τηλεοπτική μετάδοση των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους αιτούντες έργων ήταν ευρύτατη, καλύπτοντας όλα σχεδόν τα έργα των δημιουργών. Η καθ' ης, στα πλαίσια της επιχειρηματικής της δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών της σκοπών και του πορισμού οικονομικού της οφέλους, κατέστησε προσιτά τα επίδικα ραδιοτηλεοπτικά προγράμματα στους πελάτες της, οι οποίοι και συγκροτούν, κατά τα αναφερόμενα ειδικότερα στη μείζονα σκέψη, την έννοια του «κοινού», διαμορφώνοντας τις κατάλληλες προς τούτο συνθήκες με τις ως άνω πράξεις της. Ειδικότερα, προέβη στην εγκατάσταση κεντρικού διανεμητικού δέκτη, καταλλήλου και ικανού να λαμβάνει όλα τα προγράμματα των ραδιοτηλεοπτικών σταθμών, πανελλήνιας εμβέλειας, τοποθέτησε τις σωληνώσεις εγκαταστάσεως για τη διοχέτευση των

λαμβανομένων από την κεντρική κεραία ραδιοηλεκτρονικών σημάτων σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου της και τοποθέτησε στα εν λόγω δωμάτια συσκευές ραδιοφώνου και τηλεοράσεως, ώστε να καταστεί δυνατή από τους πελάτες της η λήψη των σχετικών ραδιοηλεκτρονικών σημάτων, η παρακολούθηση των ανάλογων προγραμμάτων και τελικώς, η ψυχαγωγία τους απ' αυτά. Είναι προφανές λοιπόν ότι, εν προκειμένω, δεν πρόκειται για απλή λήψη ραδιοηλεκτρονικής εκπομπής και δη για τη χρήση της ραδιοηλεκτρονικής μεταδόσεως, για την οποία έχουν καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους αντίστοιχους ραδιοηλεκτρονικούς σταθμούς, αλλά για μία άλλη, ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το ραδιοηλεκτρονικώς εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα προσιτό και αντιληπτό από άλλο κοινό, ενώ οι αιτούντες, κατά την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων με τους ραδιοηλεκτρονικούς σταθμούς για την καταβολή της εύλογης αμοιβής, δεν είχαν αποβλέψει και σ' αυτό. Έτσι η καθ' ης, ως χρήστης - λήπτης της ραδιοηλεκτρονικής μεταδόσεως, παρουσίασε αυτήν, χωρίς δικαίωμα, σε κοινό διαφορετικό από το αρχικά προοριζόμενο, για την εκμετάλλευση και επίτευξη των προαναφερομένων επιχειρηματικών της σκοπών. Η πράξη της αυτή αποτελεί χρήση των έργων των αιτούντων, διαφορετική από την αρχικώς προβλεπόμενη, δηλαδή, από αυτή για την οποία προοριζόταν η ραδιοηλεκτρονική μετάδοσή τους και ως εκ τούτου θεωρείται «δημόσια παρουσίαση» των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους αιτούντες έργων, κατά την προαναφερομένη στη μείζονα σκέψη έννοια του άρθρου 3 παρ. 2 του Ν. 2121/1993. Εν κατακλείδι, η ανωτέρω χρήση αποτελεί «νέα χρήση», ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίας ενώπιον του κοινού, αφού μεταξύ των συναλλασσομένων με την καθ' ης πελατών της και αυτής δεν υπάρχει οικογενειακός ή άμεσος κοινωνικός δεσμός, με την οποία το ραδιοηλεκτρονικώς εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα προσιτό σε άλλο κοινό από αυτό που απέβλεψαν οι αιτούντες, κατά τη σύναψη των συμβάσεων, που, όπως πιθανολογήθηκε, κατάρτισαν με τους οικείους ραδιοηλεκτρονικούς σταθμούς. Συνεπώς, προκύπτει νόμιμο δικαίωμα των αιτούντων να αξιώσουν εύλογη αμοιβή για τη δημόσια παρουσίαση των έργων τους, που λαμβάνει χώρα, χωρίς σχετική άδεια των δικαιούχων, στα δωμάτια των ξενοδοχείων της καθ' ης, η οποία έχει αντίστοιχη υποχρέωση να την καταβάλει στους αιτούντες, απορριπτομένου του αντίθετου ισχυρισμού της καθ' ης, ότι η εν λόγω χρήση δεν συνιστά ραδιοηλεκτρονική μετάδοση ή αναμετάδοση με χρήση υλικών φορέων. Πρέπει να επισημανθεί ότι η συγκεκριμένη χρήση από την καθ' ης των έργων των μελών των αιτούντων έχει όλως δευτερεύοντα χαρακτήρα, σε σχέση με το αντικείμενο λειτουργίας της ξενοδοχειακής της μονάδας. Άλλωστε, ενώ η καθ' ης αμφισβητεί την υποχρέωσή της για καταβολή της εύλογης αμοιβής στους αιτούντες για την εκ μέρους της χρήση των έργων των μελών τους, αυτή καταβάλλει αντίστοιχα πνευματικά δικαιώματα των συνθετών και στιχουργών στην ΑΕΠΙ, γεγονός που δεν αμφισβήτησε η καθ' ης. Με βάση τα παραπάνω δεδομένα, αφού ληφθούν υπόψη η φύση και οι συνθήκες της εκ μέρους της καθ' ης εκμετάλλευσης των προστατευομένων από τους αιτούντες έργων, καθίσταται αδύνατη η εφαρμογή του προβλεπόμενου από την προμνησθείσα διάταξη του άρθρου 32 παρ.1 του Ν. 2121/93 τρόπου υπολογισμού της εύλογης αμοιβής τους σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων που πραγματοποιούνται από τη δραστηριότητα της καθ' ης και προέρχονται από την εκμετάλλευση των έργων τους, αφού ο συγκεκριμένος τρόπος είναι εξαιρετικά δυσχερής, πολυδάπανος και χρονοβόρος. Συνεπώς, η εύλογη αμοιβή που υποχρεούται να καταβάλει η τελευταία στους αιτούντες πρέπει, ενόψει των ανωτέρω, να καθοριστεί σε ορισμένο ποσό κατ' έτος, σύμφωνα με το παραπάνω άρθρο 32 παρ.1 περ. α' - γ' του Ν. 2121/93, το οποίο (ποσό) θα είναι ενιαίο για όλους τους αιτούντες και εύλογο, κατά τα αναλυτικώς εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη. Ήδη οι αιτούντες κατάρτισαν ενιαίο και κοινό αμοιβολόγιο για τη δημόσια εκτέλεση οπτικοακουστικών μέσων από τις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις της χώρας, το οποίο δημοσιεύθηκε νόμιμα, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, στον ημερήσιο τύπο της χώρας. Ειδικότερα, η εύλογη αμοιβή που, σύμφωνα με τα

αμοιβολόγια αυτά, αξιώνονταν υπέρ των μελών των αιτούντων από ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, κατηγορίας αντίστοιχης (τριών αστέρων) με το εκμεταλλεζόμενο από την καθ' ης ξενοδοχείο με τον διακριτικό τίτλο «.....», προσδιορίσθηκε στο ποσό των 0,10 ευρώ, ημερησίως, ανά δωμάτιο, για τα έτη 2007 και 2008. ημερησίως. Σ' αυτή τη βάση επιχειρήθηκε συνολική, για όλα τα ξενοδοχεία της χώρας, διαπραγμάτευση μεταξύ των αιτούντων και του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου της Ελλάδας, καθώς επίσης και με την Ένωση Ξενοδόχων Θεσσαλονίκης, μέλος της οποίας είναι η καθ' ης. Οι σχετικές διαπραγματεύσεις όμως, απέβησαν άκαρπες, όπως άκαρπες απέβησαν και οι προσπάθειες τους και για την κατ' ιδίαν διαπραγμάτευσή τους με την καθ' ης, η οποία αρνείται και αμφισβητεί την προαναφερθείσα υποχρέωσή της, παρότι άλλες παρόμοιες ξενοδοχειακές επιχειρήσεις της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης έχουν ήδη συνάψει συμβάσεις με τους αιτούντες οργανισμούς και συμφώνησαν στην καταβολή εύλογης αμοιβής για παρόμοια με την ενεργούμενη από την καθ' ης δημοσία παρουσίαση έργων των μελών τους. Επομένως, εφόσον υφίσταται διαφωνία μεταξύ της καθ' ης (χρήστη) και των αιτούντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισεως συγγενικών δικαιωμάτων για τον καθορισμό και την καταβολή της εύλογης αμοιβής των μελών τους, προκύπτει, σύμφωνα με την προμνησθείσα διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, η αρμοδιότητα του παρόντος Δικαστηρίου να καθορίσει, προσωρινά, το ύψος της. Εξάλλου, όπως προαναφέρθηκε, το Δικαστήριο, για τον προσδιορισμό της υπέρ των αιτούντων εύλογης αμοιβής συνεκτιμά όλα τα προαναφερόμενα στοιχεία, χωρίς να δεσμεύεται από τα κατά τα άνω αμοιβολόγια, τα οποία, σημειωτέον, καθορίσθηκαν από τους αιτούντες στο ίδιο ύψος για όλα τα ξενοδοχεία, της αυτής κατηγορίας, της χώρας, χωρίς διαφοροποιήσεις, ανάλογα με τη θέση και την τουριστική κίνηση κάθε περιοχής και την πληρότητα κάθε ξενοδοχείου, στοιχεία που είναι κρίσιμα, καθ' όσον. απ' αυτά εξαρτάται το ύψος των εσόδων κάθε επιχείρησης και, ως εκ τούτου, και η ωφέλεια της από την παρουσίαση των ραδιοτηλεοπτικών έργων, μέσω των δεκτών που είναι εγκατεστημένοι στα δωμάτια του εκάστοτε ξενοδοχείου και επομένως, πρέπει, να λαμβάνονται υπόψη, ακόμη και όταν η αμοιβή, προσδιορίζεται σε ορισμένο ποσό. Ειδικότερα, πιθανολογήθηκε ότι κατά τα επίδικα έτη 2007 και 2008, η εμπορική και τουριστική κίνηση στην πόλη της Θεσσαλονίκης ήταν μειωμένη, σε σύγκριση με την αντίστοιχη κίνηση στην Αθήνα, το ξενοδοχείο δε της καθ' ης, παρά το γεγονός ότι βρίσκεται στο κέντρο της πόλης και σε περιοχή που παρουσιάζει αξιόλογη εμπορική κίνηση, είχε μέση ετήσια πληρότητα, σύμφωνα με τις καταθέσεις των μαρτύρων, 45%. Επίσης οι πελάτες της καθ' ης είναι ως επί το πλείστον έμποροι, οι οποίοι διαμένουν στο ξενοδοχείο για λίγες ημέρες (δύο έως τρεις ημέρες) και κάνουν περιορισμένη χρήση των ανέσεων τους, μεταξύ των οποίων και των συσκευών τηλεόρασης και ραδιοφώνου που διαθέτει η καθ' ης στα δωμάτιά της. Επομένως, ενόψει των ανωτέρω και όσων διαλαμβάνονται στην παραπάνω νομική σκέψη, το Δικαστήριο, με βάση τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής, μετά την συνεκτίμηση όλων των παραπάνω καθοριστικών στοιχείων, λαμβάνοντας δηλαδή, υπόψη την αξία της συγκεκριμένης από την καθ' ης χρήσης, στα πλαίσια των οικονομικών της συναλλαγών, που, όπως προΐστορείται, έχει δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο της εκμετάλλευσής της ως άνω ξενοδοχειακής επιχείρησής της, τον αριθμό των δωματίων, την πληρότητα και την κατηγορία του ξενοδοχείου της, κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα, τον σκοπό της διαμονής των πελατών της, τον, κατά μέσον όρο, χρόνο της παραμονής τους σ' αυτό, τις πραγματικές δυνατότητες των πελατών της να παρακολουθήσουν στο δωμάτιο τους ραδιοτηλεοπτικές εκπομπές με έργα που διαχειρίζονται οι αιτούντες, το μέγεθος του ραδιοτηλεοπτικού χρόνου που καταλαμβάνει η μετάδοση των εν λόγω έργων των μελών των αιτούντων, την συμβατικώς καθορισθείσα αμοιβή συγγενικών δικαιωμάτων των αιτούντων με άλλα ξενοδοχεία, καθώς και προγενέστερες αποφάσεις διαφόρων δικαστηρίων της χώρας, που επικαλούνται και προσκομίζουν οι αιτούντες (για ξενοδοχεία άλλων γεωγραφικών περιοχών, της ίδιας ή διαφορετικών κατηγοριών), που συνιστούν πρόσφορα συγκριτικά

στοιχεία, κρίνει ότι το ύψος της επίμαχης αιτούμενης ενιαίας αμοιβής πρέπει να καθορισθεί, προσωρινά, για το χρονικό διάστημα από 1-1-2007 έως 31-12-2008 στο ποσό των είκοσι (20) ευρώ, ανά δωμάτιο και συνολικά για όλα τα δωμάτια αυτού του ξενοδοχείου στο ποσό 5.320,00 ευρώ (ήτοι 133 δωμάτια X 20 ευρώ X 2 έτη). Η προσωρινή αυτή αμοιβή για το παραπάνω χρονικό διάστημα κρίνεται εύλογη και είναι ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των αιτούντων οργανισμών να εισπράττουν αμοιβή για τα μέλη τους, λόγω της δημόσιας παρουσίασης των προστατευομένων απ' αυτούς έργων, μέσω των δεκτών ραδιοφώνου και τηλεόρασης, που είναι εγκατεστημένοι στα δωμάτια του ξενοδοχείου της καθ' ης και του συμφέροντος της τελευταίας να μπορεί να εκμεταλλεύεται τη χρήση των έργων αυτών υπό εύλογες προϋποθέσεις. Η κατανομή του ανωτέρω ποσού μεταξύ των ηθοποιών, των μουσικών, των τραγουδιστών και των παραγωγών πρέπει να γίνει σύμφωνα με τις μεταξύ τους σχετικές συμφωνίες, δηλαδή, κατά ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς, 25%» για τους παραγωγούς, 12,50%) για τους μουσικούς και 12,50% για τους τραγουδιστές, αντίστοιχα. Τέλος, πιθανολογήθηκε ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση του ημίσεος των παραπάνω προσδιορισθέντων ποσών της εύλογης αμοιβής, πλέον του αναλογούντος στα καταβλητέα ποσά ΦΠΑ, για την αντίστοιχη απόδειξη που θα εκδοθεί σχετικά από τους δεύτερο, τρίτο και τέταρτη των αιτούντων (καθόσον ο πρώτος των αιτούντων δεν υποχρεούται σε καταβολή Φ.Π.Α), για την κάλυψη αμέσων και μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών αναγκών των δικαιούχων, πολλοί από τους οποίους, όπως κατέθεσε και ο μάρτυρας των αιτούντων, αποβλέπουν και στο έσοδο αυτό για τη συντήρησή τους, λαμβανομένου υπόψη και του γεγονότος ότι η καθ' ης έχει ήδη αποκομίσει, κατά το επίδικο χρονικό διάστημα, οικονομικό όφελος από τη χρήση των έργων τους. Πέραν τούτου, εν προκειμένω, συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση της συγκεκριμένης απαίτησης και για τον λόγο ότι η παρούσα διαφορά χρειάζεται άμεση ρύθμιση με δικαστική παρέμβαση, γιατί η πάροδος του χρόνου μέχρι την άσκηση και συζήτηση της σχετικής τακτικής αγωγής, για την επίλυση της, μπορεί να παγιώσει τις (ήδη συντελεσθείσες) παράνομες καταστάσεις σε βάρος των αιτούντων -οργανισμών και των μελών τους- και να προξενήσει ουσιώδη βλάβη στα συμφέροντα τους. Κατ' ακολουθία όλων των ανωτέρω, πρέπει η κρινόμενη αίτηση να γίνει μερικά δεκτή, ως βάσιμη και από ουσιαστική άποψη, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό της παρούσας. Τέλος, η καθ' ης πρέπει να καταδικασθεί στη καταβολή μέρους της δικαστικής δαπάνης των αιτούντων, λόγω της εν μέρει νίκης και ήττας τους (αρθρ. 178 ΚΠολΔ), όπως προσδιορίζεται ειδικά πιο κάτω.

ΠΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ κατ' αντιμωλίαν των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ κατά ένα μέρος την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ, προσωρινά, το ύψος της καταβλητέας, εύλογης και ενιαίας, αμοιβής που οφείλει η καθ' ης στους ηθοποιούς, στους τραγουδιστές, στους μουσικούς και στους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, όπως εκπροσωπούνται αντίστοιχα από τους αιτούντες οργανισμούς, για το χρονικό διάστημα από 1-1-2007 έως 31-12-2008 στο συνολικό ποσό των πέντε χιλιάδων τριακοσίων είκοσι (5.320,00) ευρώ, πλέον του αναλογούντα στα ως άνω ποσά, Φ.Π.Α, για τις εκδοθησόμενες αποδείξεις καταβολής τους από τους δεύτερο, τρίτο και τέταρτη των αιτούντων.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ, προσωρινά, το ύψος της καταβλητέας εύλογης αμοιβής κάθε κατηγορίας δικαιούχων, που εκπροσωπείται αντίστοιχα από έκαστο των τεσσάρων αιτούντων, για το προαναφερόμενο χρονικό διάστημα, ποσοστό 50% των παραπάνω καθορισθεισών αμοιβών για τους ηθοποιούς, ποσοστό 25% για τους παραγωγούς, ποσοστό 12,50% για τους μουσικούς και το υπόλοιπο ποσοστό των 12,50% για τους τραγουδιστές, αντίστοιχα.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την καθ' ης να καταβάλει, προσωρινά, στους αιτούντες το ήμισυ των κατά τα άνω καθορισθεισών ευλόγων αμοιβών για τον καθένα τους και κατά το προαναφερόμενο ποσοστό που αναλογεί σε κάθε κατηγορία που εκπροσωπεί έκαστος εξ αυτών, αντίστοιχα, πλέον του αναλογούντος στα προσωρινώς καταβλητέα ποσά ποσοστού Φ.Π.Α, για την απόδειξη που θα εκδώσει, σχετικά, έκαστος των δεύτερου, τρίτου και τέταρτης των αιτούντων.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος της καθ' ης ένα μέρος της δικαστικής δαπάνης των αιτούντων, την οποία ορίζει στο ποσό των διακοσίων (200) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στο στη, στις 23 Ιουλίου 2009, με την παρουσία και του Γραμματέως Γεωργίου Κωστόπουλου.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ